

РЕШЕНИЕ

№ 24522

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2041**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК),
във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със
съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, депозирана чрез адв. Х. Р. К. срещу Заповед за
прилагане на принудителна административна мярка № G.-1285302 от 27.01.2026 г., издадена от А.
И. С., на длъжност мл.автоконтрольор към сектор ПП при ОДМВР – В. Т., с която на основание
чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до
решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ.
Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.
Претендира разноски

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява лично и не се представлява
Ответната страна, редовно призован, не се явява лично и не се представлява. В депозирано по
делото становище са изложени съображения за неоснователност на жалбата. Не претендира
разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,
намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед №
G.-1285302 от 27.01.2026 г., издадена от А. И. С., на длъжност мл.автоконтрольор към сектор ПП
при ОДМВР – В. Т., за извършени от Р. А., нарушения на ЗДвП е приложена принудителна

административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водачът на МПС Р. А., при управлението на влекач марка Форд, модел Ф М. с рег. № 35LB364 турски образец, собственост на фирма К. Т. LOGISTIK U. Т. SANAYI, управлявал същото на първокласен път I-5 км., посока на движение [населено място], като при извършена проверка било установено, че ППС е регистрирано по надлежния ред, но било без табели с регистрационен номер. Табелите с регистрационен номер били на пода в кабината на влекача. Това представлявало нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 2 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което е регистрирано по надлежния ред, но е без табели с регистрационен номер и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № 4785306/27.01.2026 г.

По делото е представена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № G.-1285302 от 27.01.2026 г., издадена от А. И. С., на длъжност мл.автоконтрольор към сектор ПП при ОДМВР – В. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП при същите факти и за същото нарушение извършено от Р. А. е наложена още една ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В процесния случай предмет на разглеждане пред настоящия съдебен състав, с оглед волята на жалбоподателя, е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № G.-1285302 от 27.01.2026 г., издадена от А. И. С., на длъжност мл.автоконтрольор към сектор ПП при ОДМВР – В. Т., за извършени от Р. А., нарушения на ЗДвП е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповед е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от мл. автоконтрольор към ОДМВР В. Т., какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с

необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Със ЗИД на Закона за движението по пътищата, Обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. е приета разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), с нейните шест предложения. Според тази разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, извън случаите по букви "а" – "ж", се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от:..., бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП е извършено от водача на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица. В случая обжалваната ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН № 4785306/27.01.2026 г., съставен за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 2 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП "Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер".

От събраните по делото доказателства се установява по категоричен начин, че към момента на извършената проверка жалбоподателят е управлявал процесното ППС без поставени регистрационни табели. Доказателства в обратна насока не са ангажирани от страна на жалбоподателя, както в хода на административното производство, така и в съдебното такова. Напротив безспорно е установено, че регистрационните табели са били намерени в самото ППС, в кабината на водача.

Съгласно чл. 140, ал. 1, предложение второ от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допуска движението на моторни превозни средства само когато същите са регистрирани и обозначени с поставени регистрационни табели, отговарящи на изискванията на закона. Задължението за поставяне на регистрационните табели е неразделен елемент от законовия режим на регистрация и тяхното отсъствие при управление прави МПС фактически "нерегистрирано" по смисъла на посочената разпоредба. Ето защо управлението на МПС без поставени табели, съставлява именно нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 2 ЗДвП, каквато фактическа обстановка е приел и административният орган в АУАН и ЗППАМ.

По своето същество ПАМ не представлява и не е санкция за извършено нарушение и няма характера и предназначението на административнонаказателния институт. Същата има превантивна цел по смисъла, както на чл. 22 ЗАНН, така и на специалния текст на чл. 171 ЗДвП, а именно и за конкретния случай да осигурява безопасността на движението по пътищата, респ. да предотвратява и преустановява административни нарушения. С оглед на тези законови цели предпоставките за налагане на ПАМ са отделни/самостоятелни и независими от предпоставките, при които се ангажира административнонаказателна отговорност, като същите нямат и не следва да имат последиците на тази отговорност. В тази връзка и при установяване на наличието на установените от закона материалноправни предпоставки, административният орган, действайки в условията на обвързана компетентност, издава съответната ПАМ.

При така установената фактическа обстановка заповедта е издадена при наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1 ЗДвП. Наложена ПАМ съответства на целите на закона – осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административното нарушение. С оглед на изложеното съдът приема, че оспорената заповед е постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона и при спазване на административнопроизводствените правила. Не се установяват твърдения от жалбоподателя пороци по чл. 146 от АПК.

Ето защо жалбата се явява неоснователна, а издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка следва да бъде потвърдена като законосъобразна.

От страна на ответника не са претендирани разноски по делото, поради което такива не се следват.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, депозирана чрез адв. Х. Р. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № G.-1285302 от 27.01.2026 г., издадена от А. И. С., на длъжност мл.автоконтрольор към сектор ПП при ОДМВР – В. Т..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП.

СЪДИЯ: